

אמר עזמות...

ועכשין, צאו וראו כמה גדול כחו של רי עזמות!

אך קרא הנציב את מאמרי הראשי, שהומיע כשבוע זה ב"דאר היום" לעילא ולעילא מ על ל יטו, על "השאלה-הגדולה": ומדוע אין סוים בירוש ליום? ותרגמו לפנינו סלה בסלה את כל דברי התוכחה והמסר שלי על הזכיון והחכיון — והגה למתרתו ביום גי, יום בו הוכפל "כי טוב", גילת מעמים ושוש יום מיומים, קרא הנציב את גבורי המים וכמו מן השמים בישר להם על בטול הזכיון של אברהם-טוטים בך עליו בעל רם: ברוך שפט-רני מענשו ומזכיונו של יון זה!" וענו ואסרו כלם: א א א - מ ! !

ויודעי וזכר מלחשים לי ואמרים כי הנציב שליגו, שהוא דימלומט קצת, התקדם הפעם ביפה-שעות-אחדות קודם האספה-ה פו מ ב י ת של הפועלים והביא את בשורת המים כדי לקרר את שלהבת הנאמנים החמים והנלהבים של שוכנין והבריו, מעין מסלחת קרה על ראשיהם...

וזוכרים אתם בודאי את המעשה באותו זמלמד הגוריאלי של שלום-עליכם, אשר "לו היה

רוטשילד" היה-מבטל את את המסון סקרב הארץ — אם כן — שואל המלמד—היכן ימצא אז אדם מישראל כטנו שלשה זהובים לצרכי שבת? ויש לאמר: היכן ימצא ע כ ש י ו שלשה זהו-יום לצרכי שבת?.. ויש לזה סמיכות-הפרשה עם ענין המים ב-ירושלים: עד שעסקנינו וגואמינו מזרוים את הנציב ושואלים מאתו, איסתי נזכה לשנות ממי הירקון, אני שאל באותו מלמד בשעתו: היכן נמצא ע כ ש י ו, מים לצרכי שבת? היכן לוסחים ע כ ש י ו קוסקום מים לנטילת-ידיים?..

הן ברוך-השם, לחיילות ב"קאמפ" מביאים מים בחביות לודיות, בדאיכא בגמרא הקדושה, הם שותים מים מלוד ואנחנו האזרחים... מ"כוש"...

ואשרי עין ראתה כל זאת! כוונתי אל הסחוח הנהדר שראו ביום רביעי זה כל עוברי דרך ברחוב יפו לפני "הסלדיה": גם מן השמים או יותר זכין מן הנג של העיריה אשר בכנינת החרש. פלגי מים ירדו בשפע מן הנג על הקירות ארצה, מי הירקון וחירדן גם יחד זרמו אל הרחי-

בות, בחינת: ההופכי הבלדיה אנם טים. והמתנדם עם כל פקידיו ועוזריו לרבות השוטרים המזכירים בבגדיהם המשונים את "הבוליסים התורכים" שבי-מים ההם—עמדו בדלויים ריקים וראו את ב ז ב ז המים ונשפך לכם כמים. יש אומרים כי זוהי תוצאה מבשורת-המים של הנציב, ואחרים סוברים—וזוהי, כנראה, האמת — כי המשרת שכה לסגור את ברזי-המים בבית-הכבוד של מחלקת המים, לקיים מה שנאמר: ומחריבך ממך יצאו, ואל תקרא "ממך" אלא — מ י מ ..

אנב, מי מכם לא שמע עדיין בדבר הציק המפורסם ע"ם 10000 הלא"י, שעבר לידי בת-ישראל כשרה מחיפה בתנופת-יד אחת של אחד מהשובי כני-הודנו דהתם, ושעשה לו טוניטין בשבוע העבר בכל רחבי ארצנו ?

חייבם, כי מאורע מסוג זה הורתו ולידתו באמריקה, או באחת מבירות אירופה הגדולות, ששם הוא המקום האמתי בשביל כל מיני אפש-רויות בלתי מוגבלות. ולא יפלא, איפוא, שכמה מעתונאי חו"ל נד-רשו להמציא מיד ובכל מחיר שהוא את דמות דיוקנא של "מאושרת" כבנות אל מערכות עתו-ניהם, אולם הללו נתקלו במכשול קל-ערך שלא צפוקו מראש: כעלת הציק ענותנית היא מטבעה,

כפי הנראה, אינה נראית לעין ואין יודע היכן כגורה. ובכן: אין בחורה ואין המחאה ואין ציף, ממש מעשה כשפים, לא עליכם. והעיר כלה כמרקחה. שמועה רודפת שמועה יושבי קדנות מפיצים סברות וגירסאות הסותרות זו את זו. אף עתון הפועלים "הודרו" להעתיק למת-רתו את הידיעה הרועשה מתוך יתר העתונים, אולם העורך הנכבד נמלך בדעתו ובגליון הבא דודיע בפירוש כי — להד"ם. לעומתו חיבר עורך ה"פלשתין בוליטין" כיד כשרונו ודמיונו הטוב תאור מלא מכל המאורע לכל פרטי ודקדוקיו, בודאות מוחלטת, שאין לחלוק עליה, כאילו נוכח בא-כחם "בשעת-מעשה"...

ובינתים נתפלגה העיר חיפה לשני מחנות של אומרי "הן" וטיעני "לאו" ומקרב המחנה יצא הקול, כי ספחד אשתו שנפל עליו, גיים בעל-הציק הנדיב כמה מנינים של אומרי "לאו" ובלבר ש"הענין" יטושטש. ומכיון, ששני הצדדים המעונינים הוצים דו-קא בעילום שמש, ההלטתי לפי-שעה — לא אני ההלטתי כי אם תלמידי החשוב משם—לעשות אז-ני כאפרכסת ולהכריז הפסקה עד עת מצוא. וכני חיפה טתבקשים כזה לשוב איש איש לפעלו כיד סבלנותם הטובה ואי"ה נזכה בקרוב בימינו לגלות טמירין והכל על מסומו יבוא בשלום.

האין זאת ? * * * **זמה** נשמע שם בעיר העבריה הראשונה? לא אספר עמכם הפעם על החולות ועל ה"קוני איילנד" בוזקר-אנפין שלנו, ולא על ה"ריביירה" היפה ואף לא על ה"קיוסק" של נלכקי ה"מסשט" ו"מפאר" את החוית של מלך-המלונים בת"א, את "סן-רימו", וגם לא אוכיר את ה פ י ז הכתב-ועילה מארובת הכבשן של טרחצאות-החמין, ויורד לו בכיחותא על האורחים והאורחות של "סן-רימו" להנאתם, ועושה אית בנדיהם הלכנים "עקדים, נפוחים וברודים"...

אבל, רואה אני לחובה למסר לכם בזה מכתב, שקבלתי מ"אחת מן הקהל", מבנות-אפרתים ואחות לעתונאי מפורסם בארצנו.

וזהו פתשגן הסכתבו שלה: לפני ימים מספר קרני סקרה המראה על חו-סר כל אסון מצד מנהל קולנוע "אופיר", בקהל ככלריו.

ביום ששי קניתי שני כרטיסי כטיסה להצגת הקולנוע במוצ"ש. במקרה אברו לי הכרטיסים. לפני ההצגה נכנסתי אל המנהל, שהוא גם גזבר הקולניע, ובקשתי ממנו רשות להכנס לאולם, היות וזכרתי את מספר השודות וה-כסאות. הצעתי להשאיר ערבון בקפה עד גמד

ההצגה והבטחתן לעזוב את האולם במקרה שיבואו לדרש את המקומות. מסרתי גם את שמי (הידוע אנכ למנהל היטב). הוא זכר שסניתי מידיו כר-טיסים ביום וי אולם על כל דבורי ענה לי בנסות, "אי אפשר, הכרטיסים הם ככה, ל כ י ל ך!". ממסור נאמן נודע לו ששני המקומות נשארו פנויים עד סוף ההצגה. ויודעת אני כי בכמה מק-רים בת"א (בהצגת האופייה "דיסון", בהצגות "הכימה" ועוד), מבקדים שאברו להם כרטיסיהם, או שלא הביאום להצגה, נכנסו לאולם בלי כל התנגדות, כמובן על אחריותם.

על כי המנהל, אשר על הקהל פתכתו, ואשר מדי שבוע בשבוע הוא מוכר אלפי כרטיסי כטיסה לתושבי תל-אביב, לתת קצת יותר אסון בקהל מבקריו ולהתיחס באופן יותר נמוסי.

בכבוד רב ותודה א ח ת מ ן ה ק ה ל תל-אביב, כי סיון תרצ"ב. * * *

זמרי קראי בעתונים על האנציקלופדיה החדשה, שהוציאו כמוסקבה ושהקדישו בה דפים שלמים לתאר את גדולתו של סטאלין ולתנו דק שורות אחדות לטרוצקי, נזכרתי באניקדוטה סובייטית אחת, על לנין ע"ה, זכמאלין וטרוצקי יבדלו לחיים:

(הסוף בעמוד ז')